

meget, der taler for, at den kortvarige Forældelsesfrist bør indføres, naturligvis for den enkelte forfaldende Ydelse.

Saa er der endelig en anden Klasse af Fordringer, som efter min Mening paa ingen Maade kan undtages fra den korte Forældelsesfrist, naar man skal ind derpaa, og det er Fordringer paa Kautionisten for saadanne Fordringer. Han maa dog nødvendigvis falde ind under de samme Regler som Hoveddebitor, uanset at han jo dog maa antages at have afgivet sin Erklæring skriftlig. Det maa han jo gøre, for det første, fordi det følger af Sagens Natur, at en Kautionist ikke bør være værre eller anderledes stillet end Debitor, og for det andet, fordi man ellers vilde komme til den Mærkelighed, at der kunde gøres Fordring paa Kautionisten meget længere end paa selve Skyldneren, og hvor vilde saa Kautionistens Regreskrav mod Skyldneren blive af? Man maatte i hvert Tilfælde have særlige Bestemmelser derom. Mærkeligt vilde det være, om Skyldneren f. Eks. ikke kunde komme til at betale sin Skræderregning, men derimod til at betale det samme Beløb til Kautionisten, hvis denne var bleven nødt til at betale det til Skræderen.

I de andre Paragraffer i Lovforslaget er det navnlig Bestemmelsen om Afbrydelsesmaaden for Forældelsesfristen, som jeg vil gøre et Par Bemærkninger om. For det første er der jo Spørgsmaalet: Fra hvilken Tid skal Forældelsesfristen løbe? Naar begynde de 5 Aar at løbe? Medens man efter den nugældende Ret maa regne fra Fordringens Stiftelse, fra den Tid Fordringen er stiftet, vilde man i det Regeeringsforslag, der blev behandlet her i Slutningen af forrige Aarhundrede, gaa bort fra Udstedelsestiden og gaa over til Forfaldstiden. Det blev tiltraadt af Landstinget, og det finder jeg i og for sig at være rigtigt. Nu har man i Folketinget ment, at det kunde altid være forbundet med nogle Vanskeligheder at benytte det Udtryk Forfaldstid, idet der navnlig i visse Tilfælde kunde være Spørgsmaal om, hvorvidt der havde fundet Paakrav Sted, forinden Forfaldstiden indtraadte. Derfor har man forandret det saaledes, at i Stedet for at gaa ud fra Forfaldstiden, skal man gaa ud fra den Dag eller den Tid, da Fordringen kan kræves betalt. Jeg tror, at det er omtrent det samme, det spiller ingen Rolle, det ene er som det andet. Men derimod er det en meget vigtigere Ting, at der i § 2 staar, at Forældelsesfristen afbrydes efter de almindelige efter Danske Lovs 5—14—4

udledede Regler. „Udledede Regler“ er et mindre heldigt Udtryk, det er overhovedet uheldigt i en Lov at henvise til, hvad der staar i de af en anden Lov *udledede Regler*. Det vilde være naturligere at henvise til, hvad der staar i selve Loven, den er nu en Gang forstaaet og fortolket saaledes, at det er væsentligt Fortolknings-spørgsmaal, der komme frem, og det er Fortolkningsafgørelser, der ere trufne, medens selve Loven ikke indeholder ret meget om Sagen. Dette faar nu være. Men jeg vil gøre den Bemærkning, at en overmaade vigtig Bestemmelse i det oprindelige Lovforslag, som jeg talte om før, var den, at for at opnaa en Afbrydelse i Forældelsesfristen, skulde man føre sin Forfølgning igennem. Nu for Øjeblikket er Forholdet dette, at et bevist Paakrav, som viser, at Kreditor vil holde Fordringen i Kraft, foruden Skyldnerens egen Erkendelse af Fordringen, er tilstrækkeligt. Men det vil blive anderledes efter Lovforslaget, som det foreligger. Man vil ikke behøve længere at føre Sagen igennem. Saaledes som Lovforslaget er, kunde altsaa en Skræder, der, ganske kort før de 5 Aar vare udløbne, vilde holde sine Fordringer i Kraft, ganske simpelt gøre Forsøg paa at kræve sin Fordring. Han behøvede ikke at føre noget igennem, han vilde afbryde den paa den Maade, som nu sker, altsaa simpelthen ved at gøre et bevist Paakrav eller paa anden lignende Maade, og saa opnaaede man ikke det, man vilde, nemlig at faa alt dette ud af Verden, at faa alle de gamle Regninger til at forsvinde, som der ikke længere kunde bygges noget Krav paa. Det anser jeg for at være en Forandring fra det tidligere, som er meget uheldig.

I § 4 staar der, at den almindelige Regel i Danske Lov om 20 Aars Forældelse skal vedblive at gælde ved Siden af de i denne Lov givne Bestemmelser. Det forekommer mig ogsaa at være et meget uheldigt Udtryk; denne Regel skal nok blive ved at gælde, men den skal gælde for noget ganske andet end det, denne Lov angaar. Der maa derfor i hvert Fald staa: gælde ved Siden af Bestemmelsen i denne Lov om alle de Fordringer, der ikke omfattes af denne. Men det er jo et rent formelt Spørgsmaal, som ikke har noget at sige. — Hvad det derimod er ganske nødvendigt at faa ind i denne Lov, er en Overgangsbestemmelse. Der maa nødvendigvis optages en Bestemmelse om, paa hvilken Tid denne Lov skal træde i Kraft. Hvis man tænker sig, at Loven blev givet, og man altsaa derefter havde den 5-Aars